

Rükûda Zekât Verenler

<"xml encoding="UTF-8?">

Rükûda Zekât Verenler

Ne dertli kıssadır Ehl-i Beyt hikâyesi. Ne büyük bir acının anlatısıdır onların hayatları. Ve öylesine derin bir felsefedir ki onların hayatları içerisinde bulunanlar, ben buna sır içinde sır diyorum. Öyle bir sır ki biz bugünün idrak düzeyiyle, bugünün hayat felsefesiyle onları anlayamıyoruz. Yahut anlamamız imkânsızlaşıyor. Bugünün insanına bir baksanıza! Kadınlar, dudakları boyadan görünmeyen, erkeğin şehvetini kamçılayan, insanı şehvetten öteye bir şey olarak addetmeyen o koca sistemin taşeronluğunu yapan kadınlar... Her an koca bir hezeyanı tecrübe eden insanoğlu içerisinde belki de cahiliye hayatının yaşandığının yegâne ispatı kadınlar... Öyle ki tek an bile onların hayattaki inkırazını görmeden edemiyoruz. Elbette inkırazı tecrübe eden insanoğludur yalnızca kadın cinsi değil. Bunun yanında kendi kendini yok oluşun kralı ya da onun müsebbibi olarak göstermeyi bir tür erk unsuru, bir tür güç, kuvvet göstergesi olarak kabul eden ve bunu bu şekilde göstermeyi çok seven erkek. Şehvetini özgürleşmenin ana metayı haline getirip daha sonra ahireti bile buna alet eden koca bir ahmaklar tekkesi. Evet, erkek bu işte. Akıldan yoksun şehvetten mürekkep koca bir madde. Dertsizliğiyle, tasasızlığıyla tam bir cahiliye insanı...

Ehli Beyt'in kıssası bizler için anlaşılması zor bir felsefenin örneği. İnsanoğlu bugün Platon'u, Aristo'yu, Descartes'ı anlayabilir ancak Ehli Beyt'i anlayamaz. Çünkü Ehli Beyt sözleriyle, yaşantısıyla, âlemleriyle insanoğlunun fıtratına ait bir felsefeyi besler ve göz önüne koyar. Muhammed'in hikmeti, Ali'nin irfanı, Fatıma'nın iffeti, Hasan'ın barışı, Hüseyin'in şahadeti tüm bunlar insanoğlunun unuttuğu ve yalnızca sözlüklerde yer tutan fitrî misallerdir.

Russell gibi felsefeciler belli ahlak kuralları aşıladılar dünyaya. Nasıl mı? Sermayelerinin güçleriyle. Sermaye babalarının insanoğlunun ahlak sistemini paralarıyla, ellerinde tuttukları erklerle değiştirmesi Ehli Beyt'in kıssasına yabancı kalışımızın dışsal nedenlerindendir. Russell, bir Amerikan felsefe ve bilim adamıdır. Aslına bakarsanız söylediği şeyler onun nereden bulunduğu belirsiz binlerce safsatasından ibarettir. Ancak o bir Amerikan'dır ve Amerikan sisteminin kabul ettiği bir bilim adamıdır. Bu yüzden de sermayenin sahipleri tarafından, sömürgeciler tarafından düşünceleri pazarlandı. Her bir Amerikan sermayedarı, her bir Amerikan devlet düzeni taraftarı, her bir sömürge düşkünü Russell'ın ahlaksız ahlakını, felsefesiz felsefesini, düşünceden yoksun düşüncesini, tek bir tecessüse haiz olmayan

mütecaviz sistemini dünyaya pazarlamak için sıraya girdiler. Değer yargılarından yoksun, her şeyin menfaat üzerine kurulduğu Russell düşünce sistemciği insanoğlunun 18.yy.da başlayan ahlakî çöküntüsünü ve insanlığın 18.yy.da başlayan inkırazını daha da hızlandırdı.

Ahlaksızlığın en temel görüntüsü hayvanlaşmadır insanoğlu için. Çünkü hayvan tamamen şehvettir. Freud ise insanı bir hayvana indirgedi. Tıpkı Darwin'in evrim saçmalığı gibi o da koca bir saçmalıklar yumağı serdi önümüze. Yapacağımız iki şey vardı ya Freud'un yumağını çözecektik, ya da mecal etmeyip öylece kabullenecektik. Sermayenin efendileri bunun için de bizlere izin vermedi ve ipi ellerine aldılar. Freud'u kabul, hiçbir şey sormadan kabul. Ne büyük saadet ya Rabbi! Bu insanlar dini dogmalarından dolayı çöpe atarken nasıl oldu da Freud'u dogmatikçe kabul ettirdiler bize? Demek ki sorunları dinin dogmatik oluşu değilmiş. Sorunları insanın ahlaken yükselip yeniden sınıfsız bir topluma geçip, sermayelerini yerle yeksan edebileceği gerçeğiymiş. Russell Ehli Beyt'i ne tanır demeyin. Ehli Beyt insanın fitratıdır ve Russell bu yüzden Ehli Beyt'in düşmanıdır. Bakın Freud'a nasıl da dediklerinden pişmandı ölmeden önce. Çünkü o da fark etti fitri olanın gerçekliğini. Her şeyi cinselliğe indiren saçmalıklar abidesi sistemini kendi ile mezara gömmek istediye de sermaye sahipleri diriltecek ölülere iyi bilirler. Her biri kendini bir İsa sanır bu insanların. Hâlbuki her birinin hayatı Allah'ın rahmetinden kovulmuş şeytanın kıssasına benzer. Sermaye sahiplerinin yalanları, şeytanın hilelerinin aynısıdır. Çünkü Ehli Beyt'in düşmanları, Ehli Beyt'i dostlarından daha iyi tanır. Şeytan âlimlik mektebinde herkese taş çıkaracak kadar bilgilidir ve belagat ustalığı şeytanın etkileyici doğasına delalet eder.

Russell ve yandaşları, Amerikan emperyalizmi, cinsel dünya sömürgecileri, kadın pazarcıları ve dünya ahlaksızlığının meşru adı Fransız devrimi hepten Ehli Beyt düşmanıdır. Ehli Beyt yani gerçek insan.

Dedik ya insan Ehli Beyt'i anlayamaz bugün. Çünkü insan kendi fitratına yabancısıdır. Fitratını gömmüştür bir açıdan. Russell felsefesi yeni-Makyavelizm olarak bizi cezp ederken ve sermayenin hayatımızın mihenk taşı haline geldiği bu çağda Ehli Beyt olmamız yani insanlığımıza geri dönmemiz zor gibi görünüyor.

Ehli Beyt: Muhammed (s.a.a), Ali (a.s), Fatıma (s.a), Hasan (a.s) ve Hüseyin (a.s)'dir. Ve bunlar Kur'an-ı Mecit'te rükûda zekât verenler olarak çağrılırlar. Rükûda zekât verenler yani her an yoksullukla, zulümle, düzensizlikle, insanı insan olmaktan çıkaran her şeyle savaşıyorlar, rükûda, namaz esnasında bile. Ancak sermayenin insanın her şeyi olduğu bu devirde insanın "fakiri doyurmayı teşvik etmeyen odur" ayeti kerimesinde bahsedilenden başkası olmayacağı kesindir. Yani her şeyi hırs, tutku ve şehveti üzere ele alan insanın artık salih bir yaşamı yaşadığı öne sürülemeyecektir. İnsanoğlunun eleştirdiği Makyavelizm onun damarlarına kadar nüfuz

etmiş ve onu sarmıştır nasıl mı? Russellcılar ile... Ne de olsa ayet şöyle buyurmuyor mu: "kadınlara, oğullara kantar kantar yığılmış altın ve gümüşe, salma güzel otlara, hayvanlara ve ekinlere duyulan tutkulu şehvet insanlara süslü ve çekici kılındı" . İşte insanoğlunun durumu budur. Bu hayvani yönünü, yalnızca bu yönünü hayatının üzerine çıkarmak zorunda kalmıştır. Ve

insan artık koca bir madde yığınıdır: manevi yönü yok olmuş koca bir madde...

Ehli Beyt (a.s)'in dünya insanına öğrettiği en büyük olgu insaniyettir. Yani fitri olanı yaşamak.

Öyle ki bu insana ilahi bir farz olarak Şura suresinde bildirilmiştir: "(Muhammed) de ki bu sözlerime(tebliğime) karşılık sizden hiçbir şey istemiyorum; Ehli Beyt'imi sevmenizden başka" .

Burada Ehli Beyt'i sevmek en basit anlamından muhabbet beslemek değildir. Sevmek yani onlara uymak ve onların insana sunduğu reçeteden yararlanmaktır. Ne olsa Ehli Beyt bir sır olan ...insanın içindeki bir başka sırdır yani onda fitrî olarak saklı kalandır